

spominu, kako je v baznem taboru na hrbtu prenašal brata od šotora do stranišča in jedilnice, ko ta zaradi omrzlin ni mogel hoditi. Z letališča smo morali kar naravnost na veličasten sprejem na Jezersko. Bila sta junaka doline in sta še zdaj.

Logično, da so ambicije zrasle in že naslednje leto – jeseni 1996 – smo se prav za njegov poskus utaborili v bazi, 6450 m, pod severno steno Everesta. Jesen je bila suha, pobočja ledena in skoraj kopna, na višini 8200 metrov pa je Dava zajelo neurje in komaj je odnesel celo kožo, pa ne popolnoma: pomrznile so mu roke in v bazi smo mu prstanec zadnji hip rešili tako, da smo prežagali poročni prstan, saj ga z napihnjene prsta ni bilo mogoče več sneti. To je bil uničujoč vihar, ki je v bližini vrha pobral devet življenj. Če bi Davo lahko nadaljeval, bi bil ob svoji trmi najbrž tudi on ob življenje. Kakih deset dni pozneje je Hans Kammerlander sicer odsmučal z vrha, a potem večino smeri sestopal

alpinistično, z derezami in cepinom, torej "peš".

Leta 1998 je bil član odprave na Daulagiri, nekaj časa gonilna sila, potem pa je moral zaradi težav s srcem domov. Ker sam poznam aritmijo, vem, kako srce bije v prazno, brez zadostnega krvnega obtoka, in nena doma več "ne gre".

Odprava Everest 2000 je v času priprav in do odhoda iz Katmanduja tekla v okviru PZS, vendar z denarjem pokroviteljev. Od tam naprej jo je formalno vzel v roke glavni pokrovitelj (o tem več v knjigi *Po svoji sledi*). Davo je uspešno presmučal vso klasično smer od vrha, 8848 m, čez Južno sedlo in Ledeni slap do baze na višini 5350 metrov. To je bil prvi uspešni smučarski spust z najvišje gore sveta. Uspeh odprave so dopolnili še štirje člani v vzponom na vrh.

Na Čo Oju, 2001, se mu je zgodilo podobno kot na Daulagiriju. Po pretirano hitrem enodnevem vzponu po dvodnevni etapi, dolgi trideset kilometrov s

Prvi jezerski osemtisočak – Anapurna

Carlosova kamera kljub strahotnemu mrazu steče in Davo se kot na ukaz spusti po pobočju navzdol. Z napetostjo in strahom spremljam bratovo početje, ko se v lepih zavojih spušča proti ozebniku. Grem. Previdno zdrsim prvih nekaj metrov mimo Carlosa, ki še kar naprej snema. Skorja, led, mehke noge, utrujenost, višina in ravnotežje so kratka in jasna opozorila, ki me prešinejo, ko odpiram zgornjo smučko za prvi plužni prestop za prehod čez vpadnico. Prvi zavoj je uspel! Previdno naprej popolnoma zbran vsak meter, vsak decimeter. Ne morem več – stooop! Naslonjen na palice lovim zrak in opazujem

Brata Drejc in Davo
Karničar po spustu z
Anapurne
Arhiv Damijana
Meška

Dava, ki nekaj metrov pod mano počne isto. Nekaj težav imava z nepredvidljivim skorjastim snegom, sicer pa nama gre presenetljivo dobro. Davo nadaljuje z nekaj zavoji, in ko se ustavi, se previdno poženem za njim. Ozebnik k sreči vsaj v zgornjem delu premore nekaj mehkega in uporabnega snega. Zadnji metri so popolnoma goli, izhod in začetek prečke na odprto pobočje pa sta skoraj ledena. Posebne Elanove smuči so se za zdaj zelo dobro obnesle, ta del pa bo za naju in za opremo odločilni preizkus.

Ko je Davo že daleč na "varnem", se tudi sam lotim prvega nevarnega dela. Po nekaj previdnih zavojih na ne preveč ravni podlagi se odločim za prečenje in kar z veliko hitrostjo "prerefetam" daleč na desno pod Vzhodni vrh Anapurne.

Po dolgih dnevih garanja in skrbi sem prvič občutil olajšanje in sprostitve. V prekrasnih dolgih zavojih sva suvereno obvladovala pobočje nad našim zadnjim taborom in se mu vsa nasmejana tudi približala. Za nama sta bila vrh in najpomembnejši del spusta. Upravičeno sva se zadovoljna sama s sabo zavalila v vroč šotorček in v trenutku za nekaj minut tudi zadremala. Sonce je tudi na višini 7500 metrov dobivalo vedno večjo moč, in če sva hotela še isti dan varno prismočati do dna, sva morala kar kmalu nadaljevati spust. Težko je opisati, s kakšno muko in naporom sva vstala in si nataknila smuči. Na smrt utrujen, zaspal in ves mehak sem se na vročem soncu le s težavo pognal navzdol, v nove zavoje. ●

